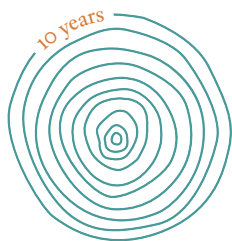

Valeria Luiselli

2023

Framtidsbiblioteket

Future Library

Katie Paterson

Katie Paterson (f.1981 i Skottland) er kjent for sine konseptuelle kunstverk, som blant annet har bestått av å kringkaste lydene fra en smeltende isbre live, å kartlegge alle døde stjerner i universet, å sammenstille et lysbildearkiv over mørkets historie opp gjennom tidene, å spesialdesigne en lyspære til å simulere opplevelsen av månelys, å begrave et sandkorn spaltet til nanostørrelse dypt nede i Saharaørkenen og å sende en omstøpt meteoritt tilbake til verdensrommet. Katie Paterson har hatt utstillinger over hele verden, fra London til New York, Berlin til Seoul, og verkene hennes har deltatt i store utstillinger hos bl.a. Tate Britain, Hayward Gallery, Museum of Contemporary art Sydney, Guggenheim Museum New York og The Scottish National Gallery of Modern Art. Hun har vunnet the South Bank Awards i kategorien Visual Arts, og er «honorary fellow» hos Universitetet i Edinburgh.

katiepaterson.org

Framtidsbiblioteket ble opprinnelig utviklet på oppdrag fra og produsert av Bjørvika Utvikling, og forvaltes i dag av Stiftelsen Framtidsbiblioteket. Stillerommet i Deichman Bjørvika er designet av kunstneren og Lund Hagem Arkitekter og Atelier Oslo. Prosjektet støttes av Oslo kommune ved Kulturretaten og Bymiljøetaten. Teksten til Valeria Luiselli er oversatt til norsk av Charlotte Valliot Knudsen. Teksten til Emanuele Coccia er redigert av Faye Fornasier, oversatt til norsk av Stian Omland og vasket av Ika Kaminka. Grafisk design av Fraser Muggeridge studio.

framtidslbiblioteket.no

Katie Paterson (born 1981, Scotland) is known for her conceptual artworks that have involved broadcasting the sounds of a melting glacier live, mapping all the dead stars in the universe, compiling a slide archive of the history of darkness across the ages, custom-making a light bulb to simulate the experience of moonlight, burying a nano-sized grain of sand deep within the Sahara desert, and sending a re-cast meteorite back into space. Katie Paterson has exhibited internationally, from London to New York, Berlin to Seoul, and her artworks have been included in major exhibitions such as Tate Britain, Hayward Gallery, Museum of Contemporary Art Sydney, Guggenheim Museum New York, and The Scottish National Gallery of Modern Art. She was the winner of the Visual Arts category of the South Bank Awards, and is an honorary fellow of Edinburgh University.

katiepaterson.org

Future Library was originally commissioned and produced by Bjørvika Utvikling and is managed by the Future Library Trust. The silent room in the Deichman Bjørvika, Oslo Public Library is designed by the artist and architects Lund Hagem and Atelier Oslo. Supported by the City of Oslo, Agency for Cultural Affairs and Agency for Urban Environment. Valeria Luiselli's text is translated into Norwegian by Charlotte Valliot Knudsen. Emanuele Coccia's text is edited by Faye Fornasier and translated into Norwegian by Stian Omland. The Norwegian translation is edited by Ika Kaminka. Graphic design by Fraser Muggeridge studio.

futurelibrary.no

Valeria Luiselli

Den yngste datteren min blir nittitre år gammel i 2114. Skal jeg skrive *blir* eller *kommer til å være*? Den eldste datteren min kan bli hundre og fem. Dette er et regnestykke som det er vanskelig å snakke høyt om, en horisont som er vanskelig å forestille seg. Jeg er sikker på at det vil finnes fjell, vidstrakte ørkener, sammenfiltrete regnskoger, vind og regnstormer. Det kommer til å finnes mycel. Havene vil være der, svulme opp og trekke seg tilbake slik de har gjort i lang tid. Jeg er ganske sikker på at apper og strekkoder vil være like avleggs som faksmaskiner og personsøkere er i dag, og det er en lettelse å tenke på. Kanskje det ikke vil finnes landegrenser, daglige ledere, kreft. Og det er også veldig fint å forestille seg. Jeg er sikker på at det kommer til å eksistere nysgjerrighet, stormende forelskelser og lange samtaler. Det er ikke så vanskelig å forestille seg. Jeg har takket ja til å bli en del av «Framtidsbiblioteket» fordi jeg håper med min aller største viljestyrke, lengsel og forestillingsevne at det i 2114 kommer til å finnes flust med partiturer, villhester, a cappella-kor, oljemalerier, baobabtrær, astrologiske spådommer, knølhvaler, gamle og nye språk, blomstrende kjempekaktuser, hender som skriver og øyne som leser.

Valeria Luiselli

Mi hija pequeña tendrá noventa y tres años en 2114. ¿Debo escribir *tendrá* o *tendría*? Mi hija mayor podría tener ciento cinco. Son matemáticas difíciles de pronunciar en voz alta, un horizonte difícil de imaginar. Estoy segura de que ahí estarán las montañas. Habrá vastos desiertos, selvas enmarañadas, vientos y tormentas. Habrá micelio. Los océanos estarán allí, hinchándose y retirándose como llevan haciendo tanto tiempo. Estoy bastante segura de que las aplicaciones y los códigos QR se habrán vuelto tan obsoletos como lo son ahora las máquinas de fax y los beepers. Y es un alivio imaginar eso. Quizá no haya fronteras nacionales, ni directores ejecutivos, ni cáncer. Y eso también es bueno imaginarlo. Estoy segura de que habrá curiosidad, y gente que se enamore perdidamente, y largas conversaciones. No es tan difícil de imaginar. Acepté esta hermosa invitación para formar parte de la Biblioteca del Futuro porque espero, con toda mi fuerza y anhelo y capacidad de imaginar, que en el año 2114 abunden las partituras musicales, los caballos salvajes, los coros a capella, las pinturas al óleo, los baobabs, las predicciones astrológicas, las ballenas jorobadas, las lenguas antiguas y nuevas, los saguaros en flor, las manos que escriben y los ojos que leen.

Valeria Luiselli

My baby daughter will be ninety-three years old in 2114. Should I write *will be* or *would be*? My eldest daughter could be one hundred and five. It's difficult math to pronounce out loud, a difficult horizon to imagine. I am certain there will be mountains, vast deserts, entangled rainforests, winds and rainstorms. There will be mycelium. The oceans will be there, swelling and retreating as they have been doing for so long. I am pretty sure that apps and QR codes will have become as obsolete as fax machines and beepers have become now, and that is a good thing to imagine. Maybe there will be no national borders, no CEOs and no cancer. And that is also such a good thing to imagine. I am sure there will be curiosity, and people that fall fiercely in love, and long conversations. That is not so hard to imagine. I accepted this invitation to form part of the *Future Library* because I hope, with all my strength and longing and capacity to imagine, that in the year 2114, there will be an abundance of musical scores, wild horses, acappella choirs, oil-paintings, baobabs, astrological predictions, humpback whales, old and new languages, blooming saguaros, hands that write, and eyes that read.

Valeria Luiselli er født i Mexico City og har vokst opp i Costa Rica, Sør-Korea, Sør-Afrika og India. Hun er forfatteren bak *Sidewalks*, *Faces in the Crowd*, *The Story of My Teeth*, *Tell Me How It Ends* og *Lost Children Archive*. Luiselli er blitt tildelt MacArthur- og Guggenheim-stipendet, og bøkene hennes har vunnet Dublin Literary Award, Folio Prize, Carnegie Medal og American Book Award. De er oversatt til mer enn tretti språk. Luiselli underviser ved Bard College og Harvard.

Valeria Luiselli was born in Mexico City and grew up in Costa Rica, South Korea, South Africa and India. She is the author of *Sidewalks*, *Faces in the Crowd*, *The Story of My Teeth*, *Tell Me How It Ends* and *Lost Children Archive*. She is the recipient of a MacArthur Fellowship and a Guggenheim Fellowship, and her books have won the Dublin Literary Award, the Folio Prize, The Carnegie Medal, and the American Book Award. Her work has been translated into more than thirty languages. She teaches at Bard College and Harvard University.

Verdensmuseet

En klassisk myte forteller om en kvinne som ble voldtatt av den lokale krigsguden Mars og fødte tvillinger. Guttene ble forlatt under et tre og diet av en ulvetispe. Før den ene gutten, Romulus, grunnla Roma, byen han ville at skulle vare evig, bestemte han seg for å grave en sirkelformet grøft og fylle den med «førstefruktur av alt som regnes som godt og nødvendig» (Plutark, Rom.11.2). Myten forteller at dette rituelle området som Roma ble bygget på ga det latinske ordet for «verden», *mundus*.

Myten viser den helt grunnleggende forutsetningen for at en by skal bli til. En by er mer enn en ansamling mennesker på et sammenhengende landområde, eller bare det å dele land eller himmel. For virkelig å grunnlegge en by, må innbyggerne dele det beste av sin egen virkelighet – en verden.

Hver eneste by er, på en måte, en gjenskapelse av dette: å samle det beste av det eksisterende. En form for kosmogonisk improvisasjon. Men kanskje med én viktig forskjell: i tidens løp har byer utviklet seg fra å bli bygget på verdens førstefruktur, til aktivt å produsere dem, vise dem fram og smykke seg med dem. Byen er blitt laboratoriet hvor verden forbedrer og foredler seg selv, blir til førstefruktur og gjør seg selv dyrebare og sjelden.

Fra dette perspektivet er en by mye nærmere et museum eller bibliotek enn vi kanskje tror. Den er et sted hvor uensartede og motsetningsfylte gjenstander, lyder, stemninger, former og gester trer ut av sin sedvanlige sammenheng, og, i et avgrenset tidsrom, hengir seg til en hemmelig og knapt merkbar samtale. Et museum er, som en by, en improvisert avgrensning som skiller et sted fra resten av virkeligheten, slik at et mirakel, i teologisk forstand, kan finne sted innenfor yttergrensene. Det skaper en romtid der tingenes vanlige orden stilles i bero, og elementene forholder seg til hverandre på nye måter og trosser den tradisjonelle rekkefølgen vi forbinder med årsak og virkning.

Når gjenstander flyttes ut av sin sedvanlige posisjon, utløser de ny sannhet. Denne sannheten er ikke bare gjenstandens stemme, som ikke var hørbar i andre sammenhenger. Mirakelet ligger et annet sted: det som trer fram

The Museum of the World

An ancient legend says that before founding Rome, the city he intended to last forever, Romulus – twin son of a woman raped by the local war deity Mars, abandoned under a tree and suckled by a she-wolf – decided to dig a circular trench and deposit within it ‘first-fruits of all things that are reckoned good and necessary’ (Plutarch, Rom.11.2). This ritual space on which Rome was built, legend tells us, gave the Latin name for ‘world’, *mundus*.

This legend reveals the essential nature of the act that gives rise to cities. A city is more than the juxtaposition of human beings on a contiguous portion of land, or the mere sharing of land or sky. To truly found a city its inhabitants must share the best parts of their reality – a world.

Every city, in a sense, is the re-enactment of this act of gathering the best part of what exists. An exercise in cosmogonic improvisation. There is only perhaps one important difference: over time cities have evolved from being built upon the first-fruits of the world, to actively producing, displaying and flaunting them. The city has become the laboratory in which the world improves and refines itself, becoming first-fruits and making itself precious and rare.

From this perspective, a city is much closer to a museum or library than we may think. It is a place where heterogeneous and disparate objects, sounds, atmospheres, forms and gestures come out of their usual context and, for a limited time, engage in a secret and barely perceptible dialogue. A museum, like a city, is an improvised enclosure that separates a place from the rest of reality, allowing a miracle, in the theological sense, to take place within its boundaries. It creates a space-time where the usual order of things is suspended, and elements associate in different ways, defying the traditional sequence of cause and effect.

Removed from their habitual position, objects release a new truth. This truth is not merely the object’s voice that was imperceptible in other contexts. The miracle lies elsewhere: what emerges is a radically different, choral, oceanic voice that no longer belongs specifically to any individual exhibit. Side by side, artefacts

er en radikalt annerledes korstemme, en enorm stemme, som ikke lenger tilhører hver enkelt utstillingsgjenstand. Side ved side gir artefakter liv til en alternativ verden, som skinner nettopp fordi den er så grunnleggende flyktig.

I motsetning til miraklene i de gamle mytologiene, består ikke slutten av dette miraklet av at den opprinnelige tilstanden gjenoprettes. Når helheten i en utstilling ikke lenger gir gjenklang og tiden kommer på hengslene igjen, forblir gjenstandene påvirket av utvekslingen. Akkurat som en magnet påvirker jernspon på avstand, vever et museum en annen organisering inn i virkelighetens stoff og endrer for alltid noe grunnleggende i verden. En tilfeldig samling av former blir framtidens matrise, livmoren og knoppene til en framtidig verden.

Relevant nok bruker mange myter det samme ordet om dannelsen av byer som mange latinske språk bruker som betegnelse på verden: *mundus*. Mens begrepet som er avledet fra gammelgresk, *kosmos*, semantisk refererer til en ytre orden, viser det latinske begrepet til det å rense, destillere, å redusere til essens. En verden sammenfaller aldri med virkelighetens harde fakta. Det at noe eksisterer fører ikke i seg selv til at en verden vokser fram.

Til tross for hva vi ofte forestiller oss og påstår, tilpasser ikke levende vesener seg simpelthen til virkeligheten. Og de begrenser seg heller ikke til å omforme den, de velger den, like mye som omgivelsene velger dem. Vi kan ikke eksistere uten å velge, og velge bort, og sanke inn så mye godt som mulig. Det er bare denne handlingen som gjør det mulig å dele liv og tilhørighet til et sted.

En todelt handling må finne sted: noe må velges ut (tynnes ut, beskjæres) og konsentreres på ett sted. Det vi kaller verden kan aldri bli komplett og uttømmende. Verden er ikke summen av det virkelige. Ingen totalitet er noen gang endelig: den mangler de som er forsvunnet og ennå ikke er født. En verden er alltid en antologi, et utvalg.

En verden vil derfor alltid være kunstig: noe produsert og flyktig. Men nødvendigheten av å gjøre valg er ikke så mye et spørsmål om fysisk orden som om moralsk orden. Valget gir ikke opphav til det som er, men til det som er best. Denne moralske intensivering, denne forsterkningen av det gode, forvandler det virkelige, det som allerede finnes, til en verden. Rom og tid blir en verden først når et sted og

give life to an alternative world that shines precisely because of its ephemeral nature.

Unlike the miracles of ancient mythologies, the end of this miracle does not coincide with a return to the previous state. When the prodigy’s grace fades and time returns to its hinges, the objects remain infected by their exchange. Just as a magnet orients iron filings from afar, a museum weaves into the fabric of reality another order that forever alters the world’s essence. An arbitrary collection of forms becomes the matrix of the future, the womb and bud of a world to come.

Relevantly, the operation legends attribute to the origin of cities bears the same name used in many Latin languages to designate the world: *mundus*. While the term derived from ancient Greek, *kosmos*, refers to the semantic area of decoration, the Latin term refers to the process of purification, distillation, reduction to essence. A world never coincides with the brute fact of reality, the existence of something alone does not give rise to a world.

Contrary to what we often imagine and repeat, living things do not simply adapt to reality. They do not merely modify it, but select it as much as the environment selects them. We cannot exist without choosing, selecting, and gathering as much good as possible. Only through this act does the sharing of life and identification with a place become possible.

A twofold operation is necessary: the selection of something (a thinning, a pruning) and its concentration in one place. What we call the world can never be complete and exhaustive; it is not the totality of the real. No totality is ever final: it misses those who have disappeared and are yet to be born. A world is always an anthology, a selection.

This is why a world is always artificial: something produced and ephemeral. Conversely, the necessity of choice is less a matter of a physical order than of moral order. Choice does not produce what is, it produces what is best. This moral increase, this amplification of good, transforms the real, what already exists, into a world. Space and time become a world only when a place and a moment succeed in concentrating what is best for us. The concentration of all the good that one needs to transform one’s existence, the lives of those around us, and our surroundings – every exhibition, every desire for the world –

et øyeblikk lykkes med å konsentrere det som er best for oss. Konsentrasjonen av alt det gode vi trenger for å endre vår egen tilværelse, livet til dem rundt oss, og omgivelsene våre – hvert eneste uttrykk, hvert eneste verdensbegjær – stammer fra et moralsk imperativ. Det handler ikke om en intetsigende trang til å samle seg rikdom, ei heller rendyrket økonomi: det handler om å velge det som lar virkeligheten stige opp fra eksistensens brutale kjensgjerning til et høyere eksistensnivå, en tilstand vi bare kan definere ved hjelp av komparativen av det viktigste adverbet i språket vårt: bedre.

Hver eneste by er et bevis på at vi ikke kan forbedre oss selv uten også å forvandle verden, selv når det bare handler om å stokke om på rekkefølgen. Ingen moral kan se seg selv som en utelukkende immateriell eller åndelig praksis: livets goder, lykken, er alltid blandet med verdens kjødelighet. Ingen moral kan snakke om selvet uten å skitne det til med de formene, fargene, teksturene og den sammenflettingen som finnes i kosmos. Snarere tvert imot, hver eneste del av vår verden, uansett hvor den ligger eller hvor kompleks den er, rommer alltid et like demonisk «jeg» som søker lykken.

Alle byer (og alle museer) er forsøk på å frambringe en verden fra det fortsatt akosmisk virkelige. Men det er bare gjennom dem vi ikke bare kan skape, men også forstå en verden. En by kan derfor aldri være bare noe som bevarer eller gjenskaper det eksisterende. Den er alltid en utklekkingsmaskin, en kokong der virkeligheten utelukker det den vil kvitte seg med, tegner sitt nye ansikt og gir ny form til kroppen.

Byen er motstykket til kosmogrammet, denne framstillingen som fortetter, forminsker og framstiller hele kosmos, slik at vi kan forstå og orientere oss i det. I motsetning til et kart, som bare er sant fordi det kartet representerer er uavhengig av det, er en utstilling en fysisk del av virkeligheten som, gjennom å stilles ut, blir til verden, og som er sann bare fordi det fysisk henger sammen med resten, som er både magnetisk og kjødelig på en og samme tid.

Nettopp derfor er en utstilling alltid begynnelsen på en forvandling og aldri nostalgi, selv ikke når den graver opp fortiden, eller vekker den til live.

stems from a moral imperative. It is not a question of an inane desire to accumulate wealth, nor of pure economy: it is a matter of selecting that which allows reality to ascend from the brute fact of existence to a higher plane of being, a state we can only designate through the comparative of the most important adverb in our language: better.

Every city is evidence that we cannot better ourselves without transforming the world, even if it is only a matter of recombining its order. There is no morality that can think of itself as a purely immaterial or spiritual practice: the good of our lives, our happiness, is always mixed with the flesh of the world. No morality that can speak of the self without soiling it with the forms, colours, texture and weaving of the cosmos. Conversely, every portion of our world, regardless of its latitude or richness, is always inhabited as demonically by an 'I' that seeks its happiness within it.

All cities (and all museums) are attempts to bring forth a world from the still acosmic real. Conversely, it is only through them that we can not only create but also know a world. Therefore, they can never be mere instruments of preservation or reproduction of the existing. They are always incubators, cocoons in which reality excludes what it wants to shed and sketches its new face, gives new form to its body.

They are the antithesis of a cosmogram, an artefact that condenses, miniaturises and represents the entire cosmos, allowing us to understand and orient ourselves within it. Unlike a map, which is only true because what it represents is autonomous from it, an exhibition is a physical portion of reality that, through it, becomes the world, and is true only by virtue of this material continuity, at once magnetic and carnal, with the rest. This is precisely why it is always the beginning of a metamorphosis and never nostalgia, even when it exhumes or resurrects the past.

Det er som om *Framtidslbiblioteket* av Katie Paterson tar dette samme grepet og gir det en tredelt vri. For det første forvandles museet til et bibliotek: snarere enn en samling av verdens førstefruker – gjenstander, mennesker, levende vesener – blir det en samling drømmer.

Til tross for hva folketroen hevder, er bøkene og ordene profane drømmer som finner sted om dagen. Det spiller ingen rolle om de er romaner, essayer, bekjennelser, rapporter, handellister eller lovtekster, eller om de er innbundet eller løse ark, eller hvilket språk de er skrevet på. Ordene er kokongen som forvandler drømmen til en ny opplevelse, om enn bare for noen timer. Drømmer skinner som sollys gjennom disse legemliggjøringene. Å lese er alltid å opplyse oss selv med dette drømmelyset.

Dette er verken en metafor eller allegori. Drømmer er ikke bare innbilninger. De er ikke former for illusjon. De er øvelser i psykisk gymnastikk der vi en liten stund klarer å bli det vi forestiller oss. Når vi drømmer om en paradysfugl i flukt, blir vi i samme stund fuglen, men også himmelen, lysloden og lyden av vingene som åpner seg og slår mot lufta.

I drømmen forenes selvet og virkeligheten, feiret av et bilde. Vi vender tilbake til dette underlige åndekammeret, for hver gang vi smelter sammen med det vi forestiller oss, frigjøres lysten i sin reneste form. Men samtidig er det noe usigelig smertefullt ved at denne opplevelsen ofte bare er mulig om natten. Vi kan vanligvis bare drømme når vi har lukket øynene, når vi har brutt forbindelsen mellom selvet og dagens opplevelser. Men i bøkene brytes dette, der slippes drømmene fri fra nattens stengsler. Bøker er drømmer forvandlet til opplevelser i dagslys, våkentilstandens vannmerker. Å lese og lytte lar vår kroppslige eksistens bli umulig å skjelne fra det vi har forestilt oss at vi er. Dagdrømmer – åpne øyne rettet mot åpne øyne. Å begrave menneskehetens drømmer er å grunnlegge en by laget av det samme stoffet som drømmer er av.

For det andre grunnlegger ikke *Framtidslbiblioteket* en by som et fysisk sted. Tiden er det grunnleggende virkefeltet *Framtidslbiblioteket* utfolder seg i.

Vi tenker ofte på politikk som noe som knytter oss til et rom, ikke i fysisk forstand, men som et ideal vi projiserer på jordas overflate,

Katie Paterson's *Future Library* seems to take this same gesture and subject it to a threefold twist. First, the museum transforms into a library: rather than a collection of the first-fruits of the world – objects, people, living beings – it becomes a collection of dreams.

Contrary to popular belief, books and words are the diurnal and secular form of dreams. It does not matter whether they are novels, essays, confessions, reports, shopping lists, or law texts; whether they are bound or on scattered sheets; what language they are written in. Words are the cocoon that transforms a dream into our new experience, if only for a few hours. Through these physical bodies, dreams become as bright as sunlight. To read is always to illuminate oneself with this dream light.

This is neither a metaphor nor an allegory. Dreams are not mere imaginations. They are not figures of illusion. They are exercises in psychic gymnastics in which we succeed, for a moment, in becoming what we imagine. When we dream of a bird of paradise in flight we are simultaneously that animal, but also the sky, the tone of the light, the sound of the wings opening and striking the air.

The dream is the marriage between a self and reality, celebrated by an image. We return to this strange chamber of the spirit because each time we merge with what we imagine, desire is released in its purest forms. Yet, there is something unspeakably painful about the fact that this experience is often possible only during the night. Usually, we can only dream when our eyes are closed, when we have severed the daytime experience from the self. Books break the ghettoization of our dreams in the darkness of the night. Books are dreams transformed into daytime experience, watermarks of wakefulness. Reading and listening allow us to make our flesh indistinguishable from what we have imagined ourselves to be. Daytime dreaming, open eye facing open eye. To bury the dreams of humanity is to found a city made of the same substance that dreams are made of.

Secondly, *Future Library* does not found a city in a spatial sense. The founding and opening territory is time.

We often think of politics as something that binds us to space, not in the physical sense, but an ideal which we project onto the Earth's

der vi kjenner igjen innbilte forskjeller, fantasibilder og illusjoner som gjør det mulig for oss å tro at det samme himmellegemet, jorda, tilhører forskjellige samfunn. For å drive bort og løse opp denne illusjonen, forespeiler *Framtidslbiblioteket* et museum og en by som bare lever i tid, og som plasserer sin egen fødsel i framtiden, snarere enn i fortiden, uten tilhørighet til rom. Vi er borgere av tiden, ikke rommet, men dette er bare fordi planetens stoff er tid og ikke ren utstrekning. Vi burde slutte å snakke om geografi og begynne å snakke om geokroni: levende vesener fyller ikke bare rom, men mangedobler tid, slik at ellers uforenlige tidsaldre og tidsregninger kan sameksistere.

Til slutt er det et tredje element som er verdt å merke seg. Framtidsbyen som *Framtidslbiblioteket* legger grunnlaget for er ikke lenger bare menneskelig, den er sammensatt av alle artene i verden. En ny Noas ark, som ikke er bygget for å redde verden fra en katastrofal flom, men for å gjøre alle livsformer til en permanent livsstrøm. Fra dette perspektivet er *Framtidslbiblioteket* det perfekte svaret på det vi har kalt den menneskepåvirkede geologiske epoke, antropocen.

Antropocen blir ofte beskrevet som menneskenes invasjon av alt rom, at vi har gjort hele planeten til vårt hjem, har forestått en utbredelse der vi, direkte eller indirekte, opptar så mye av verden og så mye av jorda at det ikke er plass igjen. Men man kan også hevde det motsatte: at planeten har invadert hjemmet vårt i så stor grad at det i stua, på badet, kjøkkenet og soverommene ikke bare bor partnere, barn, og kanskje en hund, katt eller forsythia, men alle andre levende arter. Alle arter, også de som likner minst på oss, er blitt kjæledyr, stueplanter, bakterier eller ledsagende sopp. Vi er nødt til å dele hybelen med dem og lære å være glade i dem på samme måte som vi er glade i hunder og katter. Vi kan ikke flytte. Vi har ikke noe annet sted å dra. Andre arter kan heller ikke dra hjemmefra. Dette biblioteket er et museum for drømmene og alle arter; det er begynnelsen på en by som er et hjem for dem alle sammen. Det er deres og vår felles dagdrøm.

surface, recognizing imaginary distinctions, phantasms, and illusions that allow us to believe that the same body of the Earth belongs to different communities. To dispel and dissolve this illusion, *Future Library* envisions a museum and a city that lives only in time and makes its act of birth something future rather than a past event, something we are preparing rather than something we remember. We are citizens of time, and not of space: but this is so only because the planet's substance is time and not mere extension. We should stop talking about geography and start talking about geochrony: living beings do not merely occupy space, but multiply time, making otherwise incompatible eras and calendars coexist.

Finally, there is a third element of novelty. The future city founded by *Future Library* is no longer purely human, it is composed of all the world's species. A new Noah's ark built not to save the world from a catastrophic flood but to make all life forms a permanent flood of life. From this perspective *Future Library* is the perfect answer to what we have called the Anthropocene.

The Anthropocene has often been described as the movement by which we have invaded all space, made the entire planet our home, expanded to the point where we directly or indirectly occupy so much of the world and so much of the Earth that there is no space left. But the opposite could also be said: the planet has invaded our homes to such an extent that in our living rooms, bathrooms, kitchens and bedrooms live not only partners, children, and perhaps a dog, cat or forsythia, but every other living species. All species, even those least like us, have become pets, houseplants, bacteria, or companion fungi. We are called to share a one-bedroom apartment with them and learn to love them as we love dogs and cats. We cannot move; there is nowhere else to go. Other species cannot leave their homes either. This library is the museum of the dream, and of all species, and the beginning of a city that is home to all of them. It is their and our collective daydream.

Emanuele Coccia er filosof og førsteamanuensis ved École des Hautes Études en Sciences Sociales (EHESS) i Paris. Han har vært gjesteforeleser ved universitet i Tokyo, Buenos Aires, Düsseldorf, samt ved Columbia og Harvard. Coccia har forfattet *Sensible Life*, *The Life of Plants*, *Metamorphoses* og *Philosophy of the Home*. Han har nylig regissert animasjonsfilmer som *Quercus* (2020 – med Formafantasma), *Heaven in Matter* (2021 – med Faye Formisano) og *The Portal of Mysteries* (2022 – med Dotdotdot). I 2019 var han vitenskapelig kurator for utstillingen «Nous les Arbres» («Trees») på Cartier Foundation for Contemporary Art i Paris. Coccia har også redigert katalogen til utstillingen *Unknown Unknowns: An Introduction to Mysteries* for den tjuetredje triennalen i Milano.

Emanuele Coccia is a philosopher and an associate professor at the École des Hautes Études en Sciences Sociales (EHESS) in Paris. He has been a visiting professor at the universities of Tokyo, Buenos Aires, Düsseldorf, Columbia and Harvard. Author of: *Sensible Life*, *The Life of Plants*, *Metamorphoses* and *Philosophy of the Home*. He recently participated in the making of animated videos, such as: *Quercus* (2020, with Formafantasma), *Heaven in Matter* (2021, with Faye Formisano), and *The Portal of Mysteries* (2022, with Dotdotdot). In 2019 he took part in the 'Trees' exhibition held at the Cartier Foundation for Contemporary Art in Paris. He edited the catalogue for the 23rd Triennale di Milano exhibition titled *Unknown Unknowns: An Introduction to Mysteries*.

Framtidsbiblioteket er et 100 år langt kunstprosjekt i Oslo av den skotske kunstneren **Katie Paterson**. Tusen trær er plantet på Vettakollen i Nordmarka, og om hundre år skal disse trærne felles for å bli til papir til en bokantologi som ble påbegynt i 2014. Hvert år skal en forfatter få i oppdrag å bidra med en ny tekst som inntil de skal trykkes i 2114, vil bestå av en voksende samling av 100 upubliserte og uleste manuskripter. Arbeidet med å ta vare på skogen og sikre dens eksistens i verkets 100-årige tidsperspektiv, finner sitt konseptuelle kontrapunkt i invitasjonen til hver forfatter; å skape og produsere et verk i håpet om å nå en lydhør leser i en ukjent framtid. Den kritikerroste romanforfatteren Valeria Luiselli er den tiende forfatteren som bidrar til *Framtidsbiblioteket*.

Samlingen med tekster oppbevares i et stillerom i Deichman Bjørvika. Rommet som er designet av kunstneren og arkitektene, er utformet av treverk fra skogen i Nordmarka. Forfatterens navn er synlig, men ingen av manuskriptene vil være tilgjengelige for leserne før de publiseres om et århundres tid.

Styret i Framtidsbibliotekets stiftelse vil hvert år gi en ny forfatter oppdraget å bidra med en ny tekst. I styret sitter kunstneren Katie Paterson, Simon Prosser, forlagsdirektør i Hamish Hamilton, Merete Lie, Direktør hovedbibliotek, Deichman, Håkon Harket, daglig leder i Forlaget Press, Ingeri Engelstad daglig leder i Oktober Press, direktør ved Louisiana kunstmuseum Poul Erik Tøjner, og Anne Beate Hovind Produsent og styreleder i Stiftelsen Framsbiblioteket

Oslo kommune har gitt sin støtte til dette 100-års kunstverket og jobber sammen med stiftelsen og kunstneren med å forvalte skogen og sikre en god oppbevaring av manuskriptene i det nye biblioteket fram til 2114.

Future Library is a 100-year artwork in Norway, created by Katie Paterson. One thousand trees have been planted in Nordmarka, a forest just outside Oslo, which will supply paper for a special anthology of books to be printed in a century's time. Between now and then, one writer every year will contribute a text, with the writings held in trust, unread and unpublished, until the year 2114. Tending the forest and ensuring its preservation for the 100-year duration of the artwork finds a conceptual counterpoint in the invitation extended to each writer: to conceive and produce a work in the hope of finding a receptive reader in an unknown future. The critically acclaimed novelist Valeria Luiselli is the tenth writer to contribute to *Future Library*.

The manuscripts will be held in trust in a specially designed room in the Deichman Library. Intended to be a space of contemplation, this room – designed by the artist and architects – is lined with wood from the forest. The authors' names and titles of their works will be on display, but none of the manuscripts will be available for reading – until their publication in one century's time.

Guiding the selection of authors is the Future Library Trust, whose trustees include the artist Katie Paterson, Publishing Director of Hamish Hamilton Simon Prosser, Director of Main Library, Deichman Merete Lie, Publishing Director of Forlaget Press Håkon Harket, Publishing Director of Oktober Press Ingeri Engelstad, Director of Louisiana Museum of Modern Art Poul Erik Tøjner and Anne Beate Hovind, Chair of the Trust.

Support for this 100-year long artwork has been given by the City of Oslo, who are working with the artist and the Future Library Trust to ensure the protection of the forest and manuscripts until 2114.